

Χειμώνας-Άνοιξη, Θάνατος-Ανάσταση

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

(Αναστάσιμη Ομιλία στο Μετόχι Κύκκου)

Η προγραμματισμένη για το μήνα Απρίλιο μηνιαία ομιλία του Φιλανθρωπικού και Ιεραποστολικού Ομίλου «Απόστολος Βαρνάβας», ιδρυτής του οποίου υπήρξε ο «μακαρία τη λήξει γένομενος» Γέρων Γαβριήλ, Καθηγούμενος της Ιεράς Σταυροπηγιακής Μονής του Αποστόλου Βαρνάβα, πραγματοποιήθηκε χθες, Πέμπτη της Διακαινησίμου, στον κατάμεστο Ιερό Ναό Αγίου Προκοπίου, του Μετοχίου Κύκκου, στη Λευκωσία. Ομιλητής ήταν ο Καθηγητής, Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας, ο οποίος ανέπτυξε το επίκαιρο θέμα: Χειμώνας-Άνοιξη, Θάνατος-Ανάσταση». Κατωτέρω παραθέτουμε το κείμενο της ομιλίας:

Χειμώνας – Άνοιξη, Θάνατος-Ανάσταση

Ο Γέροντας Γαβριήλ, ο απλάνης πνευματικός καθοδηγητής πλήθους ευσεβών, τόσο της ευλογημένης μας Κύπρου, όσο και πολλών άλλων Ορθοδόξων περιοχών, επανελάμβανε με έμφαση τα λόγια του Παύλου, ότι ο Θεός δίνει στον καθένα μας «συν τω πειρασμώ και την έκβασιν» (Α΄ Κορ. ι΄ 13). Δίνει το χειμώνα των πειρασμών και των θλίψεων, αλλά δίνει και την άνοιξη της εκβάσεως και της αναψυχής. Δίνει το θάνατο του φθαρτού σώματος, αλλά και την ανάσταση της ψυχής. Δίνει το σταυρό, αλλά ο ίδιος γίνεται Κυρηναίος μας στην επίπονη άρση του. Καί δεν υπάρχει σταυρός χωρίς ανάσταση, όπως δεν υπάρχει χειμώνας χωρίς άνοιξη.

Άνοιξη και Ανάσταση είναι έννοιες ταυτόσημες. Δεν μπορούμε να δεχόμαστε τη μία και να απορρίπτουμε την άλλη. Δεν μπορούμε να απολαμβάνουμε την πρώτη και να αμφισβητούμε τη δεύτερη. Η άνοιξη είναι συνέχεια του χειμώνα και η ανάσταση συνέχεια του θανάτου. Γράφει ο Απόστολος Παύλος ότι εκείνος ο σπόρος που ο γεωργός σπέρνει, δεν παίρνει ζωή, εάν πρώτα δεν πεθάνει (Α΄ Κορ. ιε΄ 36-37). Πεθαίνει και σαπίζει αυτός με τις βροχές του χειμώνα στη γη, για να αναστηθεί με την άνοιξη, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τους νεκρούς, όπου το μεν σώμα διαλύεται στα «εξ ων συνετέθη», το δε πνεύμα ακολουθεί το δρόμο της αναστάσεως. Εκείνο που σπέρνεται κατά το θάνατο είναι φθαρτό, εκείνο που

ανασταίνεται είναι άφθαρτο. Ο Σοφός Σολομών στο περίφημο Άσμα Ασμάτων β' 11-13 .

Δεν υπάρχει ετήσιος χρόνος χωρίς χειμώνα και άνοιξη και δεν υπάρχει θάνατος χωρίς ανάσταση. Ο θάνατος είναι το πλέον βέβαιο γεγονός και ο καθένας μας γνωρίζει πως αργά η γρήγορα θα επέλθει και στον ίδιο. Τον επέτρεψε ο Θεός, «ίνα μη το κακόν αθάνατον γένηται». Αν και ως δώρο Θεού ο θάνατος θα έπρεπε όλους μας να μας χαροποιεί, αφού δεν υπάρχει κακό και άσχημο δώρο Θεού, εν τούτοις το τέλος αυτής της ζωής παραμένει για τους περισσότερους ανθρώπους απόλυτα ανεπιθύμητο και επίμονα απωθημένο. Το θάνατο τον εξορκίζουμε και στο άκουσμά του και μόνο χτυπούμε ξύλα η φτύνουμε στον κόρφο μας.

Καί αυτό γιατί όλοι μας δεν έχουμε καλλιεργήσει μέσα μας, όσο ζούμε πρόσκαιρα σε αυτή τη γη, την προσδοκία του «επέκεινα» και δεν βασιζόμαστε πάνω στη στέρεη πέτρα της «εν Χριστώ» ελπίδας. Αιφνιδιαζόμαστε από το θάνατο, επειδή ασφαλώς είμαστε πλασμένοι για να ζήσουμε αιώνια. Βλέποντας το σκήνωμα μπροστά μας κάποιου αγαπημένου του προσώπου να κοιτάται ασάλευτο και χωρίς πνοή και σαβανώννοντάς το, σαβανώννουμε μαζί με αυτό και τη δική μας ελπίδα. Ιδιαίτερα εμείς οι σημερινοί άνθρωποι της εποχής της εξάρσεως της επιστήμης και της τεχνικής, εμείς που προσπαθούμε όλα να τα εξηγήσουμε με την πεπερασμένη λογική και με μαθηματικούς τύπους, έχουμε χάσει το ενδιαφέρον για κάθε μεταθανάτια προοπτική και πολύ περισσότερο, έχουμε νεκρώσει μέσα μας, δυστυχώς, κάθε ελπίδα για ανάσταση και αθανασία. Πως ελπίζουμε ότι το χειμώνα θα τον διαδεχθεί η άνοιξη και δεν ελπίζουμε ότι το θάνατο θα τον διαδεχθεί η ανάσταση;

Γιατί ομολογούμε στο Σύμβολο της πίστεώς μας «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν»; Είναι αυτή ομολογία ενσυνείδητη ή ασυνείδητη; Όταν ο γεωργός σπέρνει το σπόρο στο φρεσκοαροτριωμένο χωράφι σπέρνει την ελπίδα της βλαστήσεως, δηλαδή της μετά από το σάπισμα του σπόρου αναστάσεως νέου φυτού. Το σάπισμα και ο πρόσκαιρος αφανισμός του σπόρου δεν προβληματίζει το σπορέα αρνητικά, ούτε του ακυρώνει την προσμονή της νέας βλαστήσεως και της καρποφορίας. Όταν όμως εμείς οι άνθρωποι κληθούμε να αποθέσουμε στη φρεσκοσκαμμένη γη άπνουν τον άνθρωπό μας, τότε δεν διακατεχόμαστε από την ίδια ελπιδοφόρα βεβαιότητα του γεωργού. Τότε, η έλλειψη της θωριάς του αγαπημένου μας προσώπου, ταυτίζεται μέσα μας με την οριστική απώλεια, χωρίζεται για εμάς η ζωή στα δύο. Καί αυτό, γιατί δεν έχουμε αφήσει να δημιουργηθεί το όραμα της «αιώνιας ανοίξεως» και η χαρά της προσμονής της ποθητής και «ανέσπερης» εκείνης ημέρας, όπως αυτήν ονομάζει με προβληματισμό ο ποιητής μας Γεώργιος Δροσίνης: «Μήπως ότι θαρρούμε βασίλεμα γλυκοχάραμα αυγής είναι πέρα κι αντί νάρθει μια νύχτα αξημέρωτη ξημερώνει μια αβράδιαστη μέρα»; »

Εχουμε γίνει οι σημερινοί άνθρωποι τόσο υλικοί, τόσο σωματικοί και καθόλου πνευματικοί, ώστε να οριοθετούμε το καθετί με βάση τους φυσικούς νόμους, και να κρίνουμε τα πάντα με βάση αυτά που βλέπουμε με τα τσιμπλασμένα από τη μεταπτωτική αμαρτία μάτια μας. Όπως μετά τη χειμερία νάρκη ακολουθεί η άνοιξη με την επαναστατική αναζωογόνηση της φύσεως, έτσι και μετά το θάνατο ακολουθεί η ανάσταση των νεκρών, όπως πάλι μας λέγει ο θείος Παύλος, ότι αυτή «σπείρεται εν φθορά, εγείρεται εν αφθαρσία» (Α΄ Κορ. ιε΄ 42).

(Συνεχίζεται)